

MARK TIJSMANS

WIET
WATERLANDERS
*en de 9de compagnie
van heethoofden*

Van Halewyck

De kleine Caroluscode:

1. Elk onrecht moet bestreden worden.
2. Geen enkele zaak mag onopgelost blijven.
Hoe ingewikkeld of moeilijk ze ook blijkt, hoe makkelijk en pietluttig ze ook lijkt.
3. De kleine Caroluscode is een geheim genootschap.
We doen dit niet voor onze eigen eer en glorie, wel als eerbetoon aan Carolus.
Hij heeft in stilte zoveel geleden, is als een held gestorven, en daarna in anonimiteit begraven.
Daarom moeten wij proberen om heldhaftig te zijn, maar steeds anoniem en in alle stilte.
4. Lidmaatschap is voor het leven. Het is onmogelijk om eruit te stappen.
5. Als iemands ware identiteit ooit ontdekt zou worden, zal die de andere leden nooit bij naam noemen. Zelfs niet onder dwang.
6. Straf op het overtreden van de regels.
Elk lid van de code dat een straf verdient, zal verplicht worden om alle teksten van alle liedjes van Rudi Kolibri uit het hoofd te leren.

Ondertekend (met hun bloed):

Vuurtoeren

Schone fee

blauwe schim

Proloog

De lichte bestelwagen reed met een hobbelend slakkengangetje over de kasseien van de lange dreef. De magistrale abdij doemde op tussen de bomen, die aan beide kanten van de weg keurig tegenover elkaar stonden. De jongeman achter het stuur hoefde geen twee keer te kijken waar hij precies moest zijn. De grote poort van de abdij stond wagenwijd open, en werkmannen liepen af en aan. Hij parkeerde netjes tussen de bomen, naast een voertuig dat er precies zo uitzag als dat van hem. Twee vrachtwagens, met precies dezelfde slogan op de zijkant. Als dat geen goede reclame was! 'Schilders en zoon. Voor al uw begrafenissen en kleine klussen, behalve verven. En dat al honderden jaren lang', stond er. Ricky Schilders, een jongeman van eenentwintig, sprong gezwind de bestuurderscabine uit, nam een middelgrote tas uit de laadbak en smeed die met gemak over zijn schouder. Hij liep fluitend de abdij binnen. Hij ging zijn vader aflossen, die de hele nacht had doorgewerkt in de pastorie, waar een tot op de draad versleten oude deur vervangen diende te worden.

Ricky hoorde de zware mokerslagen van de hamer al van ver. Hij wist wat dat betekende en werd meteen een beetje depri. Die verrekte oude deur zat dus nog steeds op haar plek. Hij had gehoopt dat het zijn vader die nacht wel gelukt zou zijn om haar eruit te krijgen, zodat hij nu alleen nog wat licht opruimwerk zou moeten doen. Maar dat zat er dus niet in. Er liep een pater voorbij. Die knikte een beetje zuinig goedendag. Zijn zwarte pij zat onder het stof, maar in dit stuk van de abdij was dat niet zo abnormaal. Ricky deed niet eens de moeite om er wat van te zeggen.

Freddy Schilders, drieënvijftig jaar maar nog steeds in de fleur van zijn leven, zat op zijn knieën als een bezetene aan de deurstijl van een antieke sacristiedeur te rukken. Waarom wilde dat ding dan ook per se blijven zitten? Hij had de hele nacht liggen kloppen, wringen, duwen, trekken met af en toe een stille vloek. En vaak ook wel een veel te luide, zeker in een abdij! Niet dat de paters het zouden horen, want die liepen dezer dagen allemaal in een boog om de werken en het stof en het lawaai heen. Hoe dan ook, de deur zat nog precies op de plek waar ze honderden jaren geleden ook al zat. En dat was niet de bedoeling. Zijn jongste zoon Ricky zou hem spoedig komen aflossen. Hij zag die jongen graag, al was het dan vaak een flierefluiter, maar deze keer moest hij niet beginnen met grapjes te maken over het feit dat er daar tijdens de nacht niks gebeurd was, of toch niet veel... Want dan zou er wat zwaaien... De jongen zou er vast een opmerking over

maken. Hij voelde het. Hij wist het gewoon. Dat deed die kerel nu altijd... Freddy werd al boos en zijn jongste had nog niet eens wat gedaan!

'Morgen, vader...' klonk het achter hem. Ricky stond vrolijk lachend in de deuropening die er eigenlijk al lang niet meer had mogen zijn. Hij keek guitig de ruime sacristie in. 'Zo', klonk het uitdagend. 'Hier is ook niks gebeurd vannacht! Of toch niet veel.'

Freddy smeed zijn hamer op de eeuwenoude tegelvloer. Zie je wel! Ricky lachte luid en ging in vuile werkkledij op een daarvoor veel te dure antieke stoel zitten. 'Geintje, pa, geintje...' De jongen opende een brooddoos en zette zijn tanden in een met liefde door zijn moeder gemaakte boterham. 'Stop maar. Ik neem wel over. Vanavond is die deur eruit.'

'Als je daar dan zo van overtuigd bent... veel succes ermee.' Freddy liet het zich geen twee keer zeggen. Hij veerde op en probeerde daarbij te verstoppen dat zijn knoken wat begonnen te kraken. Ricky merkte het wel, maar hij zei er niks van. Uit respect voor zijn vader, of omdat zijn mond vol boterham zat.

'Kun je thuis niet eten, voor je vertrekt?' begon Freddy, hoewel hij wist dat dit soort gesprekken nutteloos waren.

'Ja, dat kan. Maar ik eet hier.'

'Met al dat stof!'

'Dan smaken mijn boterhammen beter.'

Freddy zuchtte diep. 'Als je nu dadelijk probeert om een koevoet tussen die stijl en de muur te wrikken,' begon hij snel over wat anders, 'dan lukt het misschien om...'

'Vader... Jouw dienst zit erop. Ik zal zelf wel beslissen wat ik ermee doe. Ga naar huis. Ik regel het wel.' Ricky beet in een boterham met lekker veel hagelslag. Zijn moeder was geweldig!

'Ik zie het', mompelde Freddy. 'Toen ik jong was...'
Ricky deed alsof hij zich verslikte. 'Toen begonnen we met werken en namen daarna een pauze...'

Freddy wist dat hij beter zijn mond hield, maar het was sterker dan zichzelf.

'Vanavond is die deur eruit, pap...' begon Ricky speurend in zijn brooddoos. Had hij nog ergens zo'n boterham?

'En zet een helm op', ging Freddy verder.

'Tijdens het eten?'

'Nee. Daarna. Bij je werk. Als je daar tenminste ooit aan toekomt...' Freddy gaf het op. Hij besloot zijn spullen in te pakken en naar huis te gaan. Hij zou vanavond wel zien hoever de jongen gekomen was. Hij nam zijn werkmanshelm van zijn hoofd en drukte die demonstratief op de kop van zijn zoon. De jongen stak net zijn brooddoos weg en lachte vrolijk.

'Doe je mam de groetjes van me?' klonk het, met plots weer wat van het kind dat hij vroeger was.

'Doe ik', knikte Freddy kort. 'En ik zal haar ook zeggen dat die hagelslag best wat minder kan.

Of beter nog. Dat je oud genoeg bent om je boterhammen zelf te smeren.'

'Ik hou ook heel veel van jou, pap', antwoordde Ricky met zijn meest heilige glimlach.

Freddy nam zijn gereedschapsbak en hing die over zijn schouder. Iets minder gezwind dan zijn zoon dat

deed. Hij stak zijn hand de lucht in en liep de gang in. Hij hoopte dat het niet opviel dat zo'n bak best zwaar werd, na zo'n hele nacht werken.

Vaders voetstappen verdwenen de lange gang in. Toen Ricky zeker wist dat hij niet meer keek, nam hij een koevoet en wrikte die tussen de muur van de sacristie en de oude deurstijl in. Hij zette zijn volle gewicht tegen het zware ijzeren ding en duwde uit alle macht naar de deuropening toe, met een kracht die je alleen gebruikt als je denkt dat het toch niet zal lukken. Zijn gezicht liep rood aan, zweetdruppels verschenen op zijn voorhoofd... Er klonk gekraak dat niet veel goeds voorspelde... Een oorverdovend kabaal... Bij Ricky ging het licht uit...

Freddy hoorde van in de gang het gekraak van muren en wist meteen wat er aan de hand was. Terwijl hij zich omkeerde klonken de doffe oorverdovende dreunen van vallende stenen, maar hij stond te ver af om iets te kunnen doen. Hij smet zijn werkbak op de grond en rende als een bezetene de gang door, naar de stofwolk toe. Enkele werkmannen die verder in de gang bezig waren kwamen verbaasd achter hem aan.

Toen het meeste puin was neergedaald en het stof langzaam weer opgetrokken was, konden Freddy, de werkmannen en nu ook de toegesnelde paters zien wat er precies gebeurd was. De deurstijl van de pastorie stond nog overeind. Een houten rechthoek die al honderden jaren trouw dienstdeed

en weigerde dat op te geven. Maar dat was wel zo ongeveer het enige wat nog overeind stond. Links en rechts waren door de instorting enorm grote gaten in de muur geslagen, en het stuk van de eeuwenoude muur boven de deur was helemaal verdwenen en lag nu in puin op de grond van de sacristie. De massief eiken deur zelf lag half verscholen onder de brokstukken, volledig intact op wat schrammen en blutsen na. Er werd beleefd op die deur geklopt. Toen de werkmannen het ding optilden kwam Ricky tevoorschijn. Onder het stof, maar zo te zien voor de rest springlevend.

‘Goh... Bedankt voor die helm, pap...’ Ricky had geen idee wat hij anders moest zeggen. Hij keek wat verbaasd in het rond en wreef even door zijn haar toen hij de ravage zag. ‘Wat zullen de paters hiervan zeggen...’

Niet veel, bleek al snel. Maar dat had niks met Ricky te maken. De paters keken niet eens naar hem. Ze hadden enkel oog voor een plek zo’n anderhalve meter van hem vandaan, schuin links naast hem. Ricky zag pas waarom toen hij ook even keek. Er lag een doodskist onder de brokstukken op de grond. Die had blijkbaar ingemetseld in de muur gezeten en was nu door de instorting naar beneden gevallen. Door de smak was het deksel er half afgeschoven, al kon je dadelijk zien dat het niet stuk was. Het was een dure kist. Rijkelijk versierd met gouden handvaten, en een groot kruis centraal boven op het deksel. Daar vlak onder was met veel vakmanschap een wapenschild uitgesneden. Een mijter, met

daaronder een staf. In het midden stond boven op die staf een kruis. Het was geen gewoon kruis. Het bestond uit twee muzieknoden, die dwars over elkaar lagen.

'Dat is het wapenschild van de bisschoppen van Gandamme...' fluisterde een van de paters. Dat zagen al die andere paters ook wel, maar voor de rest van de aanwezigen was deze verduidelijking best handig.

'Het is nochtans geen bisschop die erin ligt', zei Ricky koeltjes. Hij was nog steeds wat geschrokken. Niet zozeer omdat hij levend en wel van onder zo'n puinhoop was gekomen, maar wel omdat hij daar samen met zo'n doods-kist had onder gelegen. Hij wreef voorzichtig het stof van het deksel van de kist, en zo kwam er onderaan een klein koperen plaatje tevoorschijn, met gegraveerde letters.

'Pater Johan Sebastian.

1701- 15 september 1781'

Alle aanwezigen staarden naar de man in de kist. Geen mijter, geen staf, geen ring, geen dure gewaden. Alleen een simpele pij.

Iedereen geloofde meteen dat de kist echt was en dat de die pater erin lag al ruim tweehonderd jaar dood was. Erg goed zag hij er niet meer uit. Een uitgedroogd verrimpeld vel, een grauwgrijs gelaat dat in dit geval niet door het stof kwam, half vergane oogkassen... En toch vond Ricky de dode man in de kist niet echt griezelig. Hij lag rustig, net alsof hij sliep, met een gelukzalige glimlach op zijn gelaat. Ricky bleef geïntrigeerd staan kijken. Het is net

alsof de pater in de kist me wat wil vertellen, dacht hij plots. Alsof die pater wilde zeggen: 'Kijk... Hoe lang het ook duurt... Vroeg af laat komt de waarheid altijd bovendrijven...'

Ricky schudde even zijn hoofd. Hoe was het mogelijk dat je zulke gedachten kreeg door naar een dode pater te kijken... maar zijn vader vlak bij hem leek er net zo over te denken... En al die andere werkmannen... En al die paters...